

Persmap In de Schaduw van Toon

CV Lissa Meyvis

Lissa Meyvis begint te zingen in de kleuterschool, noemt haar lievelingskatje alvast Figaro en blijft haar hele jeugd zingen.

Twaalf jaar muziekschool Muzarto resulteert onder meer in een eerste prijs Dexia Classics.

Op haar achttiende kiest ze voor een Master TEW. Jack van Poll, AnneMie Gils en Ann Van den Broeck nemen Lissa mee op de Bühne. Ze zingt Mozart en Bernstein maar ook Carpenters en Toon Hermans. Lissa houdt van vele muziekjes.

Dat meisje heeft een goede timing zegt Toots.

En kijk, muzikantenbloed kruipt waar het niet gaan kan. Juni 2011 haalt ze haar masterdiploma economie en begint meteen aan vijf jaar klassieke zang aan het conservatorium van Antwerpen. Najaar 2012 creëert Lissa met drie studiekompanen haar eerste programma *Ode an die Freunde* waarvan meteen meer dan twintig voorstellingen worden geboekt. Een stiekem gekoesterde droom wordt waar.

Mei 2014 spelen Lissa en Herman Van Hove, laatste manager en vriend van Toon Hermans de eerste try-outs van *L'ombre de ton ombre*, een avondvullende show met liedjes van en verhalen over Toon Hermans welke begin 2015 in première gaat.

CV Herman Van Hove

Herman Van Hove studeert TEW maar breekt zijn studies af pal voor de master-eindmeet om met een jeugdvriend plus een tweedehands offsetpers een uitgeverij te beginnen. Uitgeverij Biblo lanceert periodieken à la *Trends-Tendances*, *Trends Top*, *De Huisarts*, *Fiscoloog*, *Inside Beleggen* en ander bloedserieus materiaal.

Voor Van Hove is dat alleen vol te houden mits frivole zijprongen als exploitatie van een restaurant en een jazzclub, uitgave van het satirische weekblad *De Zwijger* met Johan Anthierens, organisatie van meer dan 600 concerten, management van Toon Hermans en productie van diens laatste One Man Show.

Sinds zijn afscheid van uitgeverij Biblo in 2003 voltijds actief in de theaterwereld met Studio Dongo. Impresariaat, management, geluids- en lichtregie, zoldertheater met opname-faciliteiten. Gespecialiseerd in try-outs met als patiënten ondermeer Johnny Voners, Els De Schepper, Bart Peeters, Tutu Puoane, Anja Daems, Warre Borgmans, Paul Michiels, Philip Catherine, Jan Leyers. Coach van het vrolijkklassieke *Ode an die Freunde*.

Vanaf januari 2015 zelf op de Bühne met zangeres Lissa in het programma *L'ombre de ton ombre*, een hommage aan Toon Hermans. Najaar 2015 verschijnt het gelijknamige boek over zijn jaren als vriend en manager van Toon.

Toon Hermans over Herman Van Hove

Herman en ik zijn inmiddels grote vrienden geworden.

Hij heeft me weer de moed gegeven om terug te gaan naar het theater onder zijn toeziend oog.

'Ik ben jouw apetrotsse manager' schreef hij me onlangs toen de krant me had uitgeroepen tot artiest van de eeuw.

Na mijn theatershow *Ik heb je lief* werd hij mijn onbezoldigde impresario.

Hij verlangde van mij geen gage, geen percentage en toen ik zei *'Wat kan ik dan voor je doen, Herman?'*

zei hij *'Ik ben al heel gelukkig als ik iedere avond een stoel mag hebben in de zaal op de zevende rij'*.

Die stoel heeft hij gekregen en achtentachtig avonden heeft hij mijn voorstellingen gezien.

Ik heb nooit geweten dat dit soort mensen nog zou bestaan.

Toon Hermans, Levensboek

Getuigenissen

- Herman's portret van Hermans is authentiek, onthullend, grappig en emotioneel tegelijk, waardoor ik denk: dat lukt alleen een bevoorrechte ooggetuige. Voor de liedjes zet Van Hove een geheim wapen in: de jonge, frisse zangeres Lissa geeft het zorgvuldig geselecteerde Toon-repertoire een nieuwe invalshoek, de wisselwerking tussen vertelling en muziek is hartveroverend. Het orkest onder leiding van Pol Vanfleteren staat als een huis, dat hoort zo bij een eerbetoon aan één van de grootste entertainers van de twintigste eeuw."

Bart Peeters

- Waarde Herman,

Wat een prachtige schaduw was je in de Fakkel!
Ik geloof dat je me een paar verhalen al eens had laten lezen...
maar ik hing werkelijk aan je lippen.
Je verhalen waren doorleefd, ludiek, boeiend en *zeer schoon* verteld.
Het was een prachtige, onvergetelijke avond.
Lissa's stem glashelder, toonvast en o zo schattig!!!!
De arrangementen waren Toon-waardig!!!!
Chapeau en dankjewel voor zo een mooie avond.
Ik wist niet dat 'een schaduw' zo pakkend kon zijn.

Lieven Debrauwer

Cineast

- Herman,

Je hebt ons weer even mee terug in de tijd genomen,
laten huilen
laten lachen
laten denken.
Wij vonden het prachtig verwoord, gezongen en gebracht.
Wat kan je meer willen?
Dank voor deze mooie stijlvolle hommage aan pa en ma.

Gaby Hermans

Zoon van Toon Hermans

- Herman,

Ik heb niet uw copy writer's talenten laat staan uw poëtische gaven - om adequaat te verwoorden hoezeer wij gisteren in het Fakkeltheater genoten hebben van uw ontroerende maar niet sentimentele, lichtvoetige en toch aangrijpende, artistiek perfect gepresenteerde en tegelijk eenvoudig menselijke hulde aan uw goede grote vriend.

Laat heel Vlaanderen (en Nederland) kennis maken met uw uitgebalanceerd geïllustreerd verhaal in woord, muziek en beeld.

Ga met uw gezelschap op tournee!

Pak uw zeteltje op, zet het in alle theaters in hetzelfde hoekje van de bühne en vertel op dezelfde onopgesmukte maar authentieke manier met dezelfde liefde over Toon.

Ge zult veel succes oogsten - en ge zult veel mensen gelukkig maken!

Cas Coossens

Voormalig administrateur directeur generaal VRT

- Good old Herman,

Mijn oudste zoon zat gisteren te snotteren en ook zijn bejaarde vader moest af en toe een traantje wegpinken. Mijn zoon zag het voor het eerst, dus dat was niet zo verwonderlijk.

Maar wij ,die de try-out gezien hadden, toch nog ontroerd?

Het zegt iets over de sterkte van de voorstelling en de kracht van de liefdesliedjes van Toon Hermans

Walter Zinzen

Journalist

- Ik heb vorige vrijdag intens genoten van een prachtige avond. Onovertroffen.

Cyriel Van Tilborgh

Voorzitter Willem Elsschotgenootschap

- Wij hebben het leven lief,
maar sedert gisterenmiddag nog liever dan vroeger en dat dankzij jullie!

Dit was geen voorstelling in de schaduw van de onsterfelijke meester,
maar een grote prestatie van de hele cast.

Ondergedompeld in een warm bad van weemoed en nostalgie
maar ook van liefde en levensvreugde hebben wij genoten
van de professionaliteit van iedereen die op of achter de Bühne
het beste van zichzelf gaf.

Herman als gemoedelijke verteller, thuis in zijn eigen tekst als
een meer dan volleerd acteur, Lissa mooier en gevoeliger dan ooit,
de muzikanten waarvan het speelplezier haast tastbaar was,
de vakkundige crew die alles tot in de puntjes verzorgde,
de projecties, de hele reutemeteut, zoals zou Toon zeggen,

maakte er een heerlijke namiddag van die we niet snel zullen vergeten.

Mochten er eeuwige velden bestaan dan ben ik er zeker van dat Toon vanop een grote wolk monkelend zou meegenoten hebben en af en toe een traan zou weggepinkt hebben; jammer dat hij dit niet kan meemaken!

Kris Smet

Actrice, voormalig producer VRT

- Wie van Toon hield en houdt moet bij dit verhaal huilen en lachen en beseffen dat er mensen zijn die niet mogen doodgaan...
Zo veel liefde, Herman. Zo simpel en geestig.
Zo echt! Wat een ontroering! Zo veel liefde en talent, Lissa!

Lut Tomsin

Actrice

- Fakkeltheater, Herman, Toon!

Een sympathiek theatertje bomvol met warmhartige mensen die er duidelijk zijn in hebben. Hier niets van blasé.
En dan de voorstelling...
Herman zoals ik je al zei: dat was van begin tot einde helemaal GOED.
Je hebt me tot op het bot ontroerd.
Er was voor mij natuurlijk nog een heel sterke extra dimensie doordat ik het allemaal ook van zo nabij heb meegemaakt.

Het is plezierig te merken dat de tussenliggende 20 jaar voldoende zijn gebleken om eventuele scherpe kantjes geheel weg te doen slijpen en alleen het goede en ongelooflijk bijzondere van de tijd bij Toon te bewaren.

De verhaaltjes kende ik natuurlijk grotendeels al, ze waren al prachtig maar de toegevoegde waarde door de manier waarop je ze voordraagt is enorm.

Het is die onnavolgbare en nauwelijks te omschrijven mix van bescheidenheid, bewondering, totale toewijding, ongekennde gulheid en nog wat van die bijzondere eigenschappen die jij in je verenigt die maakt dat de toon van deze hommage aan Toon helemaal integer en daardoor van A tot Z door en door goed is.

Komt daarbij die wonderschoon zingende Lissa, ontroerend als ontluikende persoonlijkheid (*wat zou Toon haar mooi gevonden hebben*) en die heerlijke muzikanten, de helemaal goed gekozen beelden op het achterdoek, de voelbare warmte van de intens meelevende zaal.

Ja, echt alles in alle eenvoud heel erg liefdevol gemaakt, mooi en goed.
Dank je wel dat je me dit hebt laten meemaken.

ik hoop toch van harte dat je niet zult verzuimen ook Nederland met dit programma aan te doen.

Ida Schrijver

Secretaresse Toon Hermans

- Bovenste beste Herman,

De avond was zo mooi, zo helder, zo inspirerend, zo ouderwets ontroerend.

Jij hebt me verrast met je teksten die je kennelijk glad vanbuiten kent, maar die zo doeltreffend zijn opgeschreven, en die zoveel vertellen over je relatie met Toon, over in ins en outs van het theater, over wat er voor en achter de schermen gebeurt, over hoe Toon dat allemaal deed, en hoe jij dat van dichtbij mocht meemaken.

Je hebt aan het applaus kunnen horen hoe de hele zaal van de voorstelling genoot, hoe die zaal één werd.

En hoe overrompelend mooi Toon zelf zijn liedje zong over het gras en de weide en de sneeuw. Ik kreeg er kippenvel van!

Jaak Dreesen

Recensent, journalist

Tekstschrijver Miel Cools & co

- Het beeld achter de schermen dat je van Toon en zijn entourage schetste: soms verteld met een kwinkslag, soms relativerend, soms met wat weemoed en meewarigheid, maar altijd dreven jouw respect, bewondering, mildheid en liefde voor hem boven.

L'ombre de ton ombre was duidelijk een stuk levensverhaal van je dat klaarzat om verteld te worden, authentiek en doorleefd. Wat een prachtige vertolking van Lissa. Ze bracht de liedjes van Toon op een zo gevoelige, innige en dan weer spetterende wijze dat we vaak niet stil konden zitten of een traan van ontroering moesten wegpinken.

Rosie Cant

- Dag Herman,

als ik het licht bedien en ik moet mij concentreren tijdens de voorstelling op mijn cue's, niet omdat ik in slaap val, maar omdat ik mij laat meeslepen in de verhalen en geniet van de zang en muziek, dan weet ik dat het goed zit!

Gisteren was ik bijna enkele keren te laat hierdoor.
De voorstelling is zo mooi.

Een plezier om te belichten en een fantastische groep mensen om mee samen te werken.

Kristof Van Eekelen

Lichtman In de *schaduw van Toon Hermans*

- De schaduw

Schitterende voorstelling, Herman!

Perfekte mix van emoties, en van woord en muziek, van beeld en geluid.

Je bent een geboren verteller, elk verhaal was een cursiefje waar bejubelde columnisten afgunstig op zijn.

En Lissa is intussen een rasperformer, steengoeie zangeres en podiumbeest.

En dan natuurlijk de beste muzikanten ten Westen van de Gele Rivier...

Straf programma waar een groot publiek voor is (die je dit niet mag onthouden).

Je hebt bij de Econopolis-collega's indruk gemaakt.

Ik krijg veel vragen over een mogelijke toernee en de kans dit opnieuw te zien of er andere mensen naar toe te sturen.

Hou ons zeker op de hoogte van de theaters en data die je boekt.

Geert Wellens

CEO Econopolis

- Herman,

Heeeeeeeeel veel dank voor de ontroerende Toon-namiddag!

Lissa's stem was een hemelse verrassing! Indrukwekkend mooi! Waauw!

Ik zat in de zaal te hopen dat ze nooit stopte!

Dat ze bleef zingen en zingen en zingen.....

Toon werd gewoon levend gisterenmiddag! Het was alsof ik er bij stond, in zijn keuken of bij de soundcheck van zijn theatershows door wat en hoe jij vertelde: Toon barstensvol talent, breekbaar, gevoelig, vrolijk, met soms somberte en met geregeld verwende jongensstreken.

(Genieën vergeven we graag als ze zich als moeilijke pubers gedragen, het was zelfs aandoenlijk en grappig door de liefdevolle manier waarop jij het verwoordde).

Lea van Hoeymissen

Nieuwsdienst VRT

IN UW
BUURT

'L'ombre de ton ombre' toont ware gezicht van cabaretier Toon Hermans in Fakkelteater

"Bang dat hij zijn teksten zou vergeten"



De Kapelse zangeres Lissa Meyvis eert Toon Hermans. FOTO'S HUGO VAN BEVEREN

ANTWERPEN

Veertien jaar na zijn dood komt het publiek alsnog te weten wie Toon Hermans écht was. In *L'ombre de ton ombre* onthullen Herman Van Hove en Lissa Meyvis met biografische teksten en covers de kwetsbare kantjes van de cabaretier.

Dat *L'ombre de ton ombre* nu al weken hoge toppen scheert, is ook voor Herman Van Hove, de voormalige manager van Toon Hermans, een verrassing. Aanvankelijk was de voorstelling bestemd voor een select publiek. "Ik wilde me beperken tot enkele opvoeringen op mijn zolder, waar vaak try-outs plaatsvonden", zegt hij. "Het waren vaklui als Karel Vingerhoets, Warre Borgmans en Bart Peeters die vonden dat ik er meer mee moest doen."

Begin de jaren negentig kreeg Van Hove als uitgever de kans om een boek te maken over de schilderwerken van de cabaretier uit het Nederlandse Bosch en Duin. Hermans, die toen nog rouwde om de dood van zijn vrouw Rietje, sloot de Vlaming in zijn hart en kreeg prompt weer zin om op te treden. "In die periode belde hij me dagelijks om te peilen of ik al theaterzalen had gecontacteerd. Op een bepaald moment heb ik hem op de man af gevraagd of ik zijn manager was. Toons reactie was kort: 'Ja natuurlijk, wat dacht je dan?'"

De productie *L'ombre de ton ombre* blikt terug op hun jarenlange, kameradschappelijke samenwerking. "Ik beschouw deze voorstelling als een hommage, een aanvulling op de biografie van Jacques Klöters die naar mijn gevoel wat te sterk inzoomde op de negatieve eigenschappen van Toon. Ik heb het vooral over de man achter de artiest: iemand die moeilijk was voor zijn entourage, maar meedogenloos voor zichzelf. Ik spreek over zijn drang naar perfectie, zijn weemoedige en filosofische karakter, zijn angsten en onzekerheid op de pre-

mière van zijn shows. Toon zat dan als een wrak in de hoek van zijn kleedkamer, bang dat hij zijn teksten niet uit het hoofd zou kennen." Van Hove vertelt het met een aangeboren naturel vanuit een zetel vooraan op de Bühne. "Ze hebben mij op het podium moeten duwen", geeft hij toe. "Als uitgever hield ik nooit een toespraak, vanwege plankenkoorts. Nu lukt het me wel, en intussen doe ik het doodgraag. De aanwezigheid van het orkest van Pol Vanfleteren en Lissa zijn daarin doorslaggevend. Wat zij aanvagen met de liedjes van Toon, dat is onvoorstelbaar mooi."

KAPELSE ZANGERES

Lissa Meyvis is allesbehalve een groentje. Ze trad eerder al op aan de zijde van musicalsterren Ann Van den Broeck en Anne Mie Gils, en maakt deel uit van het collectief *Ode an die Freunde*. "Drie jaar geleden zong ik mijn eerste liedjes van Toon", blikt Lissa terug. "Met sommige nummers had ik al meteen een connectie, maar ze maken zonder uitzondering allemaal iets los in mij. Ik imiteer niet, maar breng een interpretatie die trouw blijft aan de ziel van Toons teksten."

Haar bijdrage - klassiekers als *24 rozen*, *Lente me en ik heb je lief* - oogst elke avond superlatieven. "Zelf kijk ik uit naar *Lieverd*, een zalig samenspel met de mondharmonica van Toots Thielemans. Tijdens dat liedje moet ik erover waken dat ik zelf niet te emotioneel word."

De Kapelse zangeres beseft dat ze in de voetsporen treedt van de man die in 2001 werd uitgeroepen tot 'de grootste artiest van de 20ste eeuw'. "Als het orkest de ouverture inzet, dringt het altijd tot me door dat er die avond geen weg meer terug is. Bang was ik nooit, maar spannend is het wel."

De kans is klein dat het bij één voorstelling zal blijven. "Er is nog materiaal genoeg", zegt Herman. "Ik heb me alvast voorgenomen om een boek te schrijven. Afspraak op de Boekenbeurs."

PETER BRIERS

Op 9, 10 en 11 januari in het Fakkelteater. www.fakkelteater.be

Wat als Toon Hermans nog leefde?

CABARET ★★☆☆☆

L'ombre de ton ombre

Herman Van Hove en Lissa Meyvis
Nog op 4, 9, 10 en 11 januari in
Fakkeltheater Antwerpen.

Een Nederlandse krant riep Toon Hermans (1916-2000) ooit uit tot de grootste artiest van de 20ste eeuw. In deze voorstelling haalt zijn Belgische vriend en manager Herman Van Hove herinneringen op aan de cabaretier, en zingt Lissa Meyvis enkele van zijn liedjes. Herman Van Hove kreeg begin jaren 90 als uitgever de kans om een kunstboek te maken met Toon Hermans, die ook schilder was. Het klikte, en Van Hove wist Hermans te overtuigen om weer te gaan optreden. Hij werd vriend aan huis. Met deze productie brengt hij een eerbetoon.

Van Hove zit in een zetel aan de rand van het podium. Hij vertelt hoe het was om samen te werken met Hermans, perfectionist en hypochonder, op zijn oude dag nog altijd mateloos ambitieus maar ook vervuld van een 'gelukzalige weemoed'. Het zijn geen grote verhalen, eerder kleine anekdotes, voorzien van amusante voetnoten en bedenkingen. En af en toe een bekende naam die pas-



Zelfportret van Toon Hermans. © TH

seert: Tony Benett, de crooner die net als Toon geen onverdienstelijk schilder is, of Toots Thielemans, die voor hem de *Toon en Toots suite* componeerde, een muziekstuk dat werk van beide artiesten samenbrengt. Toots werkte ook mee aan Toons laatste album. Die op zijn beurt een geschilderd portret maakte van Toots. Het is een van de schilderijen die getoond worden op groot scherm, naast foto's thuis, backstage en op de Boekenbeurs.

Een sample van Toots is te horen in 'Lieverd', van een haast ondraaglijke lichtheid maar net daardoor ook tijdloos en onweerstaanbaar. Het kwartet van Pol Vanfleteren weet perfect de softe swing te vatten die de shows van Toon kenmerkten maar ook het chanson dat hij zo bewonderde.

Lissa Meyvis, een engelachtige verschijning met een stem zo breekbaar als kristal, blaast de liedjes van Hermans nieuw leven in. 'Als de liefde niet bestond' passeert in de bisronde, een prachtig lied vol wanhopige metaforen. Toon Hermans op zijn best.

KAREL MICHIELS



☉ Cabaret

Ter ere van Toon Hermans

Als Toon Hermans op 22 april van het jaar 2000 niet was doodgegaan, zou hij volgend jaar 100 zijn geworden. Maar hij ging dood, en dat veroorzaakte een golf van droefenis in Nederland en in Vlaanderen. Curieus genoeg hing er toen toch ook een beetje lente in de lucht, want de herinnering aan Toon vervulde velen met een blijde dankbaarheid. Had hij niet jarenlang met zijn liedjes en conferences mee de zwartgalligheid uit hun leven gedreven?

En Toon leeft voort, bijvoorbeeld op You Tube, waar je urenlang naar hem kan kijken en luisteren. De oogst van ettelijke decennia is groot en het overgrote deel van zijn artistiek oeuvre blijft moeiteloos overeind. Wie neuriet niet als hij de titels van de liedjes leest: *Vader gaat op stap*, *Wat ruist er door het struikgewas*, *Café Biljart*, *Vierentwintig rozen*, *De appels op de tafelsprei*, *Notte Belle Margarinetta*, *Lente me*, *Engel Gabriël*, *Dit is een plek om liefde hebben*, *Als de liefde niet bestond*. Enzovoort. Ik zwijg dan nog over de conferences. Je kan ze hon-

derd keer opnieuw beluisteren, je blijft lachen: *De stoel*, *Snieklaas*, *De ornitholoog*, *De auditie*, *De voorzitter opent*, *High Society* ("leg neer die bal!"), *Duif is dood*. Enzovoort. Niet te geloven wat die man bij elkaar heeft geschreven en gezongen.

In afwachting van wat er volgend jaar ter ere van Toon allemaal te gebeuren staat, kan wie dat wil naar de voorstelling *L'ombre de ton ombre* van Herman Van Hove en zangeres Lissa Meyvis. Herman was jarenlang de manager en vriend van Toon, en hij vertelt daar prachtige verhalen over. Hij doet dit nederig, in de schaduw van de meester, maar tegelijk warm en spitsvondig, meeslepend en informatief. Over de ins en outs van het vak, verhalen van achter en voor de schermen, over de grandeur en de twijfels van Toon. En Lissa zingt de liedjes van Hermans, broos en breekbaar waar het moet, swingend waar het kan. Ze wordt knap geruggesteund door het Orkest Pol Vanfleteren. Een hartveroverende avond!

Jaak Dreesen ☉



'In de schaduw van Toon Hermans' opnieuw in Fakkelteater

Vandaag om 12:00 door Peter Briers

Print



'In de schaduw van Toon Hermans', op 21 april te zien in het Fakkelteater.

Foto: GvA



Goed nieuws voor de fans van Toon Hermans. 'L'ombre de ton ombre', de hommagevoorstelling die terugblikkt op de vriendschap tussen de cabaretier en zijn laatste manager Herman Van Hove, keert op 21 april terug naar het Fakkelteater.

De voorstelling onthult de ware aard van de humorist uit het Nederlandse Sittard. "Ik heb het vooral over zijn enorme drang naar perfectie en zijn weemoedige en filosofische karakter", zegt Herman Van Hove. "Verder komt het publiek ook meer te weten over Toons angsten en onzekerheden en wat door hem heenging op de avond van de premières. Rode draad is de liefde."

Van Hove vertelt het met een aangeboren naturelle, vanuit een zetel vooraan op de Bühne. Het vertolken van de liedjes laat hij over aan Lissa Meyvis, zangeres bij 'Ode an die Freunde'. "Wat me opvalt is dat ik met sommige nummers meteen een connectie heb: ik voel er iets bij terwijl ik ze zing", aldus Meyvis. "Ik breng een interpretatie van het origineel, al blijf ik trouw aan de ziel van de teksten van Toon."

'In de schaduw van Toon Hermans' scheert al maanden hoge toppen in schouwburgen en culturele centra. De engelachtige, breekbare stem van Meyvis en het hartverwarmende vertelritme van Van Hove maken 'L'ombre de ton ombre' tot één van de beste voorstellingen van dit seizoen.

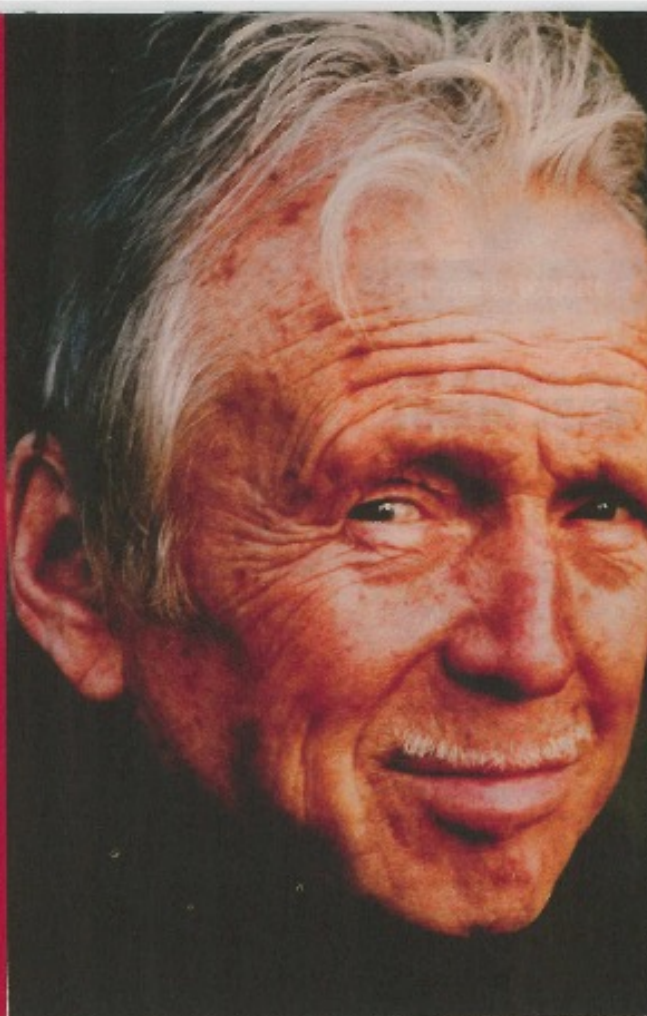
Praktisch

Op 21/04 (20.30u) in de Rode Zaal van het Fakkelteater. www.fakkelteater.be

MANAGER HERMAN VAN HOVE
BUNDELT ZIJN VERHALEN IN
EEN VOORSTELLING

‘De vrolijke Toon Hermans was eigenlijk verlegen en mensenschuw’

Kempenaar Herman Van Hove was de laatste manager van Toon Hermans, die in april 2000 overleed. Hij koestert veel warme herinneringen aan die tijd en die zijn nu gebundeld in ‘De Schaduw van Toon’. Die opvoering bevat behalve verhalen en anekdotes over het leven met Toon ook een selectie van liedjes gezongen door Lissa Meyvis. Een lach en een traan in een hartverwarmende voorstelling.



Waarom wilde je ‘De Schaduw van Toon’ maken?

HERMAN VAN HOVE: Mijn doel was om verhalen over Toons laatste acht levensjaren te delen met het publiek. In die periode was ik zowel zijn manager als een vriend. Ik deed zowat alles voor hem. Over mijn tijd met Toon heb ik een jaar of zes geleden al een aantal verhalen gepubliceerd in ‘Weet ik Veel’, genoemd naar een van de vele teksten van mijn vriend. Een aantal van die verhalen ben ik, onder invloed van onder anderen Bart Peeters en zijn broer Stijn, gaan bewerken voor theater. Die teksten combineer ik met liedjes gezongen door Lissa. Het publiek zal een paar van de bekende successen horen, maar toch vooral liedjes uit Toons laatste periode. **Naar verluidt vond Toon die periode zelf zijn meest creatieve.**

Klopt! Hij beschouwde zijn laatste liedjes als de mooiste uit zijn hele oeuvre. Ze ademen veel weemoed uit, een gevoel dat over de hele

voorstelling hangt. Ik heb me dan ook gefocust op de laatste jaren voor zijn overlijden. Zo kon ik een warme, gelukzalige weemoed creëren, waarbij ik terugkijk op het leven van Toon. Ik breng het publiek in contact met de man achter de schermen en neem het mee naar de keukentafel, waar het allemaal gebeurde.

Opvallend is dat Toon in zijn laatste levensjaren toch nog nieuwe voorstellingen wilde blijven maken.

Toon zat thuis met angst en twijfels, de vrolijkheid was ver te zoeken. Het verdriet om het overlijden van zijn lieve vrouw Rietje bleef de bovenhand nemen. Hij twijfelde om op zijn 80^{ste} nog de Bühne op te stappen, maar anderzijds was er nog steeds die creatieve man die bukte van de ideeën. Hij kon makkelijk het beste van vijftig jaar Toon bundelen, maar dat paste niet bij hem.

Hoe zijn jullie met elkaar in contact gekomen?

Ik ben eigenlijk begonnen als zijn

chauffeur. Toen Toon 75 werd, bijna 25 jaar geleden, was er een grote huldevoorstelling in het Sportpaleis. In een bomvolle zaal werd hij toen geëerd. Ondanks het grote verdriet om Rietje, die niet lang voordien gestorven was, wilde hij toch komen. Toen ik hoorde dat er een feest zou zijn voor Toon, heb ik vijfhonderd kaartjes besteld voor alle relaties van de uitgeverij waarvoor ik toen werkte. Ik wilde ook een receptie geven, maar bleek dat de familie Hermans dat ook van plan was. Een van Toons zonen stelde daarom voor om het samen te doen en tot mijn vreugde vroeg men me om Toon onder politiebegeleiding naar het Sportpaleis te brengen. Een van mijn grootste idolen zat plots naast me in mijn auto! Over twee jaar plannen we trouwens een nieuwe grote organisatie in het Sportpaleis, naar aanleiding van de honderdste verjaardag van Toon.

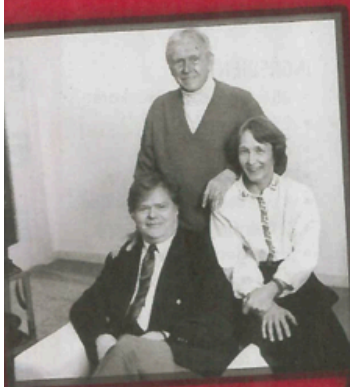
Gingen het managerschap en de

vriendschap tussen jullie altijd samen?

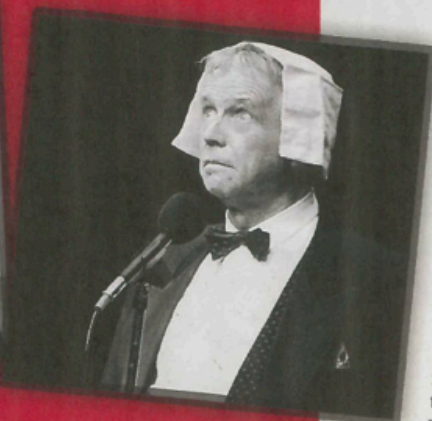
Hij noemde me zijn vriend, en daar ben ik best trots op. Toon had de reputatie niet gemakkelijk te zijn. Hij was de moeilijkste man met wie ik ooit werkte, maar in eerste plaats was hij moeilijk voor zichzelf. Hij was een meedogenloze perfectionist, zelfs toen hij tachtig was. Na elke voorstelling belde hij me om halfacht 's ochtends op en wilde hij mijn mening horen over zijn optreden. We namen ook elke show op, en in de auto luisterde hij geconcentreerd naar de cassettes in de hoop toch nog ergens verbetering te kunnen aanbrengen. Niet iedereen kon daarmee om.

Tegenover zijn medewerkers kon hij wel eens moeilijk uit de hoek komen.

Als je zijn biografie leest, begrijp je dat een aantal technici en muzikanten hem een ambetanterik en een vervelende vent vonden. Als je echter de pianist, manager of geluidsmen van de groot-



Herman met Toon: van chauffeur tot manager.



'Op het podium werd Toon een ander mens.'



Een begenadigd en veelzijdig artiest: Toon aan het werk in zijn schildersatelier.

ste artiest van Nederland wilde zijn, moest je er maar voor zorgen dat je zelf ook de beste in je vak was. We waren vrienden, maar toch was ik altijd op mijn hoede, uit angst voor conflicten. Er was altijd dat ontzag voor de mens en zijn immense talent en werkkraft. Ik heb met tientallen mensen samengewerkt, maar ik heb maar één keer een baas gehad: Toon Hermans. Soms had hij zijn grillen, maar dat was allemaal onzekerheid. Dat hebben wel meer artiesten.

Wat bewonder je het meest in hem als mens en als artiest?

Zijn complete inzet, zijn alles geven voor zijn vak. Toon leefde dag en nacht voor zijn job. Ik sprak wel eens af bij hem thuis en dan hoorde ik hem vaak rondlopen in de tuin met een dictafoontje. Hij sprak dan allerlei gedachten en teksten in, en als de cassette vol was, gaf hij die aan zijn secreta-

resse, die hem een ander bandje gaf. En was dat tweede bandje ook vol, dan liep hij weer naar zijn secretaresse die het eerste bandje inmiddels had uitgetikt. Met die tekst ging hij dan aan de slag. Dat ging zo de hele tijd door.

Hoe dicht liet hij jou komen in zijn privéleven?

Als mens liet hij weinig anderen tot zijn kringetje toe. Hij had de reputatie nogal afstandelijk te

Tot op het laatste moment bleef hij dromen van alweer een nieuwe show

zijn. In die zin was hij een beetje mensenschuw, heel verlegen ook. Ik vergelijk hem graag met Bart Peeters, die op het podium uitgelaten rondsprint, maar in gezelschap een eerder teruggetrokken indruk maakt. Bij Toon was dat niet anders. Als je dicht bij hem kwam en je hoorde zijn verhalen,

dan pas ontmoette je de echte Toon met zijn vrolijke, - maar ook sombere en pessimistische kant. Ik ben blij dat ik die man heb mogen ontmoeten.

Had hij privé ook een vrolijke kant of was die enkel te zien op het podium?

Veel mensen denken dat zo'n artiest thuis de ene grap na de andere vertelt, maar dat was niet zo. Helemaal niet zelfs. Het

beeld dat ik van Toon overhoud, is dat van de peinzende Toon. Veel meer dan dat van de man die schitterde op het podium. Ik zie nog goed die starende blik terwijl hij filosofische verhalen vertelde, waarbij hij zijn dromen over vroeger de vrije loop liet. Natuurlijk kon hij heel gevat en grappig zijn, soms met een sarcastische ondertoon, maar een vrolijkheid die constant grappen vertelde was hij niet. Hij was een ernstig man die graag filosofeerde.

Hoe was het voor Toon om na al die jaren zijn echtgenote Rietje te verliezen?

In zijn show van 1993 had hij zijn verdriet om zijn overleden vrouw nogal geëtaleerd, en dat werd hem niet in dank afgenomen. Ik kreeg dan ook telefoons van organisatoren met de vraag of zijn volgende voorstelling toch zeker om te lachen zou zijn. Die periode was wellicht de mooiste periode die ik met Toon heb meegemaakt. Hij was toen min of meer gelouterd door het verdriet om Rietje, en tegelijk was er de weemoed om de carrière en het leven waarvan hij vermoedde dat ze niet lang meer zouden duren. Daarmee had hij trouwens een enorm

probleem. Hij wilde zo graag wel zeven keer leven. De liedjes die hij toen maakte, waren stuk voor stuk pareltjes.

Hoe was Toon in zijn

laatste dagen?

De dood kwam toch nog heel onverwacht, ook al was hij op hoge leeftijd. Toon heeft in zijn jonge jaren natuurlijk wel liederlijk geleefd, met nogal wat flessen whisky en sigaretten voor zijn 60^{ste}. Toon kreeg hij een bypass en nadien is hij heel sober gaan

leven. Roken mocht niet meer in zijn bijzijn en slechts af en toe was er nog plaats voor een glaasje. Dat was het, voor de rest leefde hij erg gezond. Eind 1997 heeft hij zijn laatste shows gespeeld, en toen begon hij erg vreemd te doen, waardoor alles plots afgezegd moest worden. Bleek dat hij een mandarijn van een hersentumor had. Hij is in 1999 nog geopereerd, en die ingreep is wonderwel gelukt. Hij maakte zelfs weer plannen voor een nieuwe show. Rond Pasen 2000 kreeg hij plots een adervernauwing en moest hij een routine-ingreep ondergaan. De operatie was geslaagd en Toon liet me weten dat hij op Paasmaandag naar huis zou gaan om de dag nadien een feestje te geven. Maar die nacht is het fout gegaan. Toon kreeg een hartinfarct en bleef hersendood omdat hij lang zonder zuurstof had gelegen. De dag voor Pasen is hij rond het middaguur gestorven. Het laatste wat hij me de avond voor zijn dood aan de telefoon zei, was dat hij droomde van alweer een nieuwe show. Dat typeerde hem volledig.

Mis je hem?

Zeggen dat ik hem elke dag mis, is misschien wat overdreven, maar met de Stichting Toon Hermans zitten we toch een keer per maand samen. Elke week krijgen we wel ergens een aanvraag voor een toelating om een tekst of een lied te mogen gebruiken of te publiceren. Iets dat we vrijwel altijd toestaan. Zo denk ik elke dag aan hem. Ik vind dat niet erg, want Toon blijft een stuk van mijn leefwereld.

Tekst: Steven Verhamme

Herman Van Hove en zangeres Lissa brengen 'De Schaduw van Toon' in de Rode Zaal van het Fakkelteater in Antwerpen op 4 januari en 11 januari om 15 uur, en op 9 en 10 januari om 20u30. Alle info via fakkelteater.be en deschaduwvantoon.be



PRIMO